

22 Δεκεμβρίου, 1992

[ΠΙΚΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

LOUIS VUITTON,

Εφεσείοντες,

v.

ΔΕΡΜΟΣΑΚ ΛΤΔ ΚΑΙ ΑΛΛΗΣ,

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 7950).

- 5 Δικαίωμα ακροάσεως — Δυνατότητα ακρόασης διαδίκου, που κατά τεκμήριο η κατ' ισχυρισμό, βαρύνεται με παρακοή διατάγματος του Δικαστηρίου, που εκδόθηκε στα πλαίσια της υπόθεσης στην οποία επιδιώκεται η εμφάνιση του σαν διαδίκου — Δεν υπάρχει κανόνας απόλυτου αποκλεισμού του εν παρακοή διαδίκου, αλλά το Δικαστήριο έχει διακριτική ευχέρεια να μη επιτρέψει σε διάδικο που καταφρονεί διαταγή του Δικαστηρίου να ακουστεί — Δεν μπορεί να αποκλεισθεί διάδικος εν παρακοή από του να ακουστεί σε διαδικασία που αποβλέπει στην ακύρωση του διατάγματος για 10 την παρακοή του οποίου βαρύνεται ή κατηγορείται
- 15 Προσωρινό διάταγμα — Εκδοθέν μετά από μονομερή αίτηση — Η ισχύς του δεν μπορεί να παρατείνεται για περισσότερο χρόνο απο ότι είναι απόλυτα αναγκαίος για την γνωστοποίηση του στον αντίδικο και την προετοιμασία της απάντησής του — Η παράτασή του επιτρέπεται μόνο εφόσον τούτο κριθεί δικαιολογημένο απο το Δικαστήριο μετά την ακρόαση των διαδίκων — Η τεκμηρίωση των προϋποθέσεων για την παροχή ενδιάμεσης θεραπείας βαρύνει τον αιτητή
- 20 Ενδιάμεση αίτηση — Τα γεγονότα που την θεμελιώνουν πρέπει να αποκαλύπτονται σε ένορκη ή ενόρκους δηλώσεις που συνοδεύουν την αίτηση — Δεν είναι επιτρεπτή η προσαγωγή πρόσθετης μαρτυρίας ή απαντητικής μαρτυρίας εκ μέρους του αιτητή, ή η καταχώρηση πρόσθετων ενόρκων δηλώσεων.
- 25 Ενδιάμεση αίτηση — Ένορκος δήλωση για υποστήριξη ενδιάμεσης αίτησης — Πρέπει να είναι συνταγμένη σύμφωνα με τις πρόνοιες των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας και ιδιαίτερα της Δ. 39, άλλως είναι αντικανονική
- Ενδιάμεση αίτηση — Αμφισβητούμενα γεγονότα — Επιβάλλεται η απόδειξή τους από το διάδικο που φέρει το βάρος της αποδείξεως.

με μαρτυρία που πρέπει να είναι αποδεκτή βάσει του δικαιού της απόδειξης — Δ.48, Θ.4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

Η εφεσείουσα κίνησε αγωγή εναντίον των εφεσιβλήτων αξιώνοντας απαγορευτικά διατάγματα και αποζημιώσεις για ισχυριζόμενη αντιποίηση εμπορευμάτων (passing off) και ταυτόχρονα ζήτησε με μονομερή αίτηση την έκδοση προσωρινού απαγορευτικού διατάγματος εναντίον των εφεσιβλήτων. Η αίτηση συνοδευόταν από ένορχο δήλωση δικηγορικής υπαλλήλου στο γραφείο του δικηγόρου της εφεσείουσας. Το Δικαστήριο έδωσε το διάταγμα και το όρισε για αναθεώρηση (revisable). Οι εφεσιβλήτοι υπέβαλαν ένσταση με την οποία αμφισβήτησαν τα γεγονότα πάνω στα οποία εστηρίζετο η αίτηση. Η εφεσείουσα ζήτησε άδεια του Δικαστηρίου για καταχώρηση επιπρόσθετων ενόρκων δηλώσεων, αλλά το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση. Η εφεσείουσα παρά ταύτα κατέθεσε τις επιπρόσθετες ενόρκους δηλώσεις, τις οποίες το πρωτόδικο Δικαστήριο αγνόησε. Στο μεταξύ η εφεσείουσα καταχώρησε αίτηση για τιμωρία των εφεσιβλήτων για ισχυριζόμενη παρακλή του προσωρινού απαγορευτικού διατάγματος, και, κατά την ακρόαση για την αναθεώρησή του, ζήτησε να μη επιτραπεί στους εφεσιβλητους να ακουστούν, μέχρις ότου κριθεί η αίτηση για ανυπακοή. Το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα και προχώρησε στην ακρόαση, και, αν και έκρινε ότι είχε καταδειχθεί η απομίμηση των εμπορευμάτων της εφεσείουσας, εν τούτοις έκρινε ότι δεν είχε αποδειχθεί η φήμη αυτών και απέρριψε το διάταγμα. Κατ' εφεση, η εφεσείουσα προσέβαλε τόσο την άρνηση του πρωτόδικου Δικαστηρίου να επιτρέψει την καταχώρηση επιπρόσθετων ενόρκων δηλώσεων όσο και την άρνησή του να απαγορεύσει στους εφεσιβλητους να ακουστούν μέχρι την εκδίκαση της αίτησης για ανυπακοή. Επίσης προσέβαλε τα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου πάνω στην ουσία της αίτησης.

Αποφασίσθηκε ότι:

(α) Η παρακοή διατάγματος Δικαστηρίου δεν συνεπάγεται αυτόματα και τη στέρηση του δικαιώματος ακρόασης του εν παρακοή διάδικου σε παρεμπόλιππουσα διαδικασία ή κατά την ακρόαση της υπόθεσης. Παρέχεται όμως διακριτική ευχέρεια στο Δικαστήριο να μη επιτρέψει στον διάδικο εκείνο να ακουστεί, εφόσον κριθεί ότι η παρακοή του παρεμβάλλει εμπόδια στην απονομή της δικαιοσύνης. Σε περιπτώσεις όμως όπου η διαδικασία αποβλέπει στην ακύρωση του διατάγματος, που κατ' ισχυρισμόν ο διάδικος παρήκουσε, επιτρέπεται στον διάδικο να ακουσθεί.

(β) Η ισχύς διατάγματος, που εκδίδεται μετά από μονομερή αίτηση, δεν μπορεί να παρατείνεται για περισσότερο χρόνο απ' ότι είναι απόλυτα αναγκαίος για την γνωστοποίηση του στον αντίδικο και την προετοιμασία της απάντησης του. Η παράταση του διατάγματος μετά την ορισθείσα ημερομηνία ακρόασης επιτρέπεται μόνο εφόσο τούτο κριθεί δικαιολογημένο από το Δικαστήριο μετά την

ακρόαση των διαδίκων.

(γ) Τα γεγονότα που στηρίζουν μια ενδιάμεση αίτηση, όταν δεν καταφαίνονται από τον φάκελλο της υπόθεσης, αποκαλύπτονται σε ένορκο δήλωση ή δηλώσεις που συνοδεύουν την αίτηση. Η παροχή ενδιάμεσης θεραπείας συναρτάται άμεσα και αποκλειστικά από τα γεγονότα που τεκμηριώνουν την αίτηση. Κατά συνέπεια, πρέπει να υπάρχει αυστηρή συμμόρφωση με τις πρόνοιες της Δ.48 αναφορικά με το ζήτημα αυτό, πράγμα που οδηγεί στο συμπέρασμα ότι δεν είναι επιτρεπτή είτε η προσαγωγή πρόσθετης μαρτυρίας ή απαντητικής μαρτυρίας εκ μέρους του αιτητή, με την μορφή επιπρόσθετων ενόρκων δηλώσεων, και, γι' αυτό, ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε απορρίψει το αίτημα για καταχώρηση επιπρόσθετων ενόρκων δηλώσεων, και ορθά είχε αγνοήσει τις ένορκες δηλώσεις που είχαν κατατεθεί μεταγενέστερα.

(δ) Η ένορκος δήλωση, που συνοδεύει μια ενδιάμεση αίτηση, πρέπει να συνάδει με τους κανόνες που διέπουν τον καταρτισμό της και που προβλέπονται στην Δ.39 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας. Αν και επιτρέπεται σε ενδιάμεσες αιτήσεις η ένορκος δήλωση να περιέχει γεγονότα για τα οποία ο δηλών δεν έχει προσωπική γνώση, είναι αναγκαίο σε τέτοια περίπτωση να αναφέρεται η πηγή των πληροφοριών του ενόρκως δηλούντος. Στην παρούσα περίπτωση, αυτό δεν είχε γίνει πράγμα που καθιστούσε την ένορκη δήλωση αντικανονική, και την αίτηση μετέωρη, με την έννοια ότι την στερούσε από το αναγκαίο υπόβαθρο γεγονότων για να μπορέσει να επιτύχει.

(ε) Εφόσον αμφισβητούνται τα γεγονότα που στοιχειοθετούν με ενδιάμεση αίτηση, επιβάλλεται η απόδειξη τους από τον διάδικο που φέρει το βάρος της απόδειξης, σύμφωνα με την Δ.48, Θ.4. Το αποδεικτικό μέσο είναι η προφορική μαρτυρία, η οποία πρέπει να είναι αποδεκτή βάσει του δικαίου της απόδειξης.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

per Curiam: "Πριν τελειώσουμε, θέλουμε να επισύρουμε την προσοχή σε μια απαράδεκτη τακτική. Παρά την επιμονή των εφεσιόντων στην εξασφάλιση επειγόντως ενδιάμεσης θεραπείας, παρέλειψαν να προωθήσουν την εκδίκαση της υπόθεσης, παραλείποντας μέχρι και την ακρόαση της έφεσης, τριάμισυ περίπου χρόνια μετά την αγωγή, να καταχωρήσουν την έκθεση με την απαίτηση τους. Θέλουμε να τονίσουμε ότι η παροχή ενδιάμεσης θεραπείας δεν είναι αυτοσκοπός αλλά μέτρο συνυφασμένο με την πιθανότητα εξασφάλισης ανάλογης θεραπείας κατά τη δίκη. Το κύριο έρισμα για την παροχή προσωρινής θεραπείας είναι η αντικειμενική αδυναμία της άμεσης διεξαγωγής της δίκης. Επομένως βαρύνεται ο διάδικος που την επιδιώκει να προλειάνει, το ταχύτερο, το έδαφος για την εκδίκαση της υπόθεσης."

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

- Mouzouris v. Xylophaghou Plantations Ltd* (1977) 1 C.L.R. 287·
- Mavrommatis v. Cyprus Hotels Co Ltd* (1967) 1 C.L.R. 266·
- Smith v. Paphos Stone C. Estates Ltd*, (1989) 1 A.A.Δ. (E) 499·
- Μαυρομμιάτη v. Δημοκρατίας, προσφυγές 228/88 και 284/88, από- 5*
φαση 6.12.90·
- Midland Bank Trust Co Ltd v. Green* [1979] 2 All E.R. 193·
- Isaacs v. Robertson* [1984] 3 All E.R. 140·
- J (HD) v. J. (AM)* [1980] 1 All E.R. 156·
- Γρηγορίου v. Σταύρου* (1992) 1 A.A.Δ. 237, 249· 10
- Φεσσάς, Αίτηση 129/90, απόφαση 8.9.90·*
- Kourpa v. Vassiliades* (1981) 1 J.S.C. 120·
- Μαχλονζαρίδης v. Ιωαννίδη, Π.Ε. 7684, απόφαση 21.11.90·*
- Re J. L. Young Manufacturing Company Limited* [1900] 2 Ch. 753·
- Lumley v. Osborne* [1901] 1 K.B. 532· 15
- Re Palmes* [1901] W.N. 146·
- Odysseos v. Pieris Estates* (1982) 1 C.L.R. 557·
- Jonitexo Ltd v. Adidas* (1984) 1 C.L.R. 263·
- Τσολάκης v. Στυλιανίδη* (1992) 1 A.A.Δ. 782·
- Krashias v. Adidas*, (1989) 1 A.A.Δ. (E) 750· 20
- Stylianou v. Stylianou* (1988) 1 C.L.R. 520.

Έφεση.

Έφεση από τους ενάγοντες κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Γ. Νικολάου Α.Ε.Δ.) που δόθηκε την 14ην Αυγούστου, 1989 (Αρ. Αγωγής 3729/89) με την οποία απορρίφθηκε αίτηση των εναγόντων για προσαγωγή πρόσθετης μαρτυρίας. 25

Χρ. Θεοδούλου, για τους εφεσείοντες.

Τ. Χριστοδουλίδης και Λ. Χριστοδουλίδου (δ/νις) για τους εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

5 ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Η απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από το Δικαστή Γ. Μ. Πική.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Η λύση των επιδίκων θεμάτων (που εγείρονται στην έφεση), επιβάλλει τη θεώρηση των ακόλουθων θεμάτων:

10 Α) Της δυνατότητας ακρόασης διαδίκου ο οποίος κατά τεκμήριο ή κατ' ισχυρισμό βαρύνεται με παρακοή διατάγματος του δικαστηρίου που εκδόθηκε στα πλαίσια υπόθεσης στην οποία επιδιώκεται η εμφάνισή του (διαδίκου).

15 Β) Προσδιορισμό της χρονικής ισχύος προσωρινού διατάγματος το οποίο εκδίδεται εξ πάρτε (χωρίς προηγούμενη ειδοποίηση στον αντίδικο) και τις προϋποθέσεις για την παράτασή του κατά τον ορισθέντα χρόνο για την αναθεώρησή του (returnable).

20 Γ) Το νομικό καθεστώς που διέπει τη στοιχειοθέτηση των γεγονότων που υποστηρίζουν ενδιάμεση αίτηση.

Δ) Της μαρτυρίας που μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο ένορκης δήλωσης για τη στήριξη ενδιάμεσης αίτησης για την παροχή προσωρινής θεραπείας.

25 Ε) Την απόδειξη γεγονότων που αμφισβητούνται κατά την ακρόαση ενδιάμεσης αίτησης.

30 Τα γεγονότα τα οποία συνθέτουν τα επίδικα θέματα (της έφεσης) είναι συνοπτικά τα εξής: Πριν 3½ περίπου χρόνια, οι έφεσειοντες ήγειραν με την έκδοση γενικά οπισθογραφημένου κλητηρίου εντάλματος, αγωγή, εναντίον των εφεσιβλήτων (εναγομένων) για αντιποίηση εμπορευμάτων (passing off) και αξίωσαν -

- (ι) Την έκδοση απαγορευτικού διατάγματος,
- (ιι) την παράδοση αντιποιθέντων εμπορευμάτων,
- (ιιι) λογαριασμό για τα προσπορισθέντα κέρδη και
- (ιiv) αποζημιώσεις για ζημιά που υπέστησαν από τον αθέμιτο συναγωνισμό.

5

Συγχρόνως με την έκδοση του κλητηρίου εντάλματος, οι εφεσείοντες (ενάγοντες) υπέβαλαν εξ πάρτε αίτηση για την έκδοση απαγορευτικού διατάγματος με το οποίο να απαγορεύεται η παραγωγή, προσφορά προς πώληση και η πώληση εμπορευμάτων, με το εμπορικό σήμα ή ονομασία των εναγόντων. Τα γεγονότα που υποστηρίζουν την αίτηση εκτίθενται στην ένορκη δήλωση της Α. Χατζηλοϊτζου, δικηγορικού υπαλλήλου στο γραφείο του δικηγόρου των εναγόντων και έχουν ως προέλευση πληροφορίες της ομνύουσας για τον κύκλο εργασιών, τα εμπορικά σήματα και τις εμπορικές δραστηριότητες των εφεσειόντων και εφεσιβλήτων. Το Δικαστήριο προέβη στην έκδοση προσωρινού διατάγματος το οποίο ορίστηκε προς αναθεώρηση (returnable) μετά την επίδοση της αίτησης και του διατάγματος στους εφεσιβλήτους. Αυτοί υπέβαλαν ένσταση, το πραγματικό βάθος της οποίας εδράζεται στις ένορκες δηλώσεις του Ανδρέα Ορφανίδη, ενός των διευθυντών των πρώτων εφεσιβλήτων και της ίδιας της δεύτερης εφεσιβλήτης. Μετά την καταχώρηση της ένστασης, οι εφεσείοντες αποτάθηκαν στο δικαστήριο με αίτημα να τους παρασχεθεί άδεια να καταχωρήσουν πρόσθετη μαρτυρία προς στήριξη της αίτησής τους. Η αίτηση απορρίφθηκε ως ανυπόστατη. Το Δικαστήριο δεν απέκλεισε το ενδεχόμενο στην κατάλληλη περίπτωση να γίνει δεκτή απαντητική μαρτυρία (εκ μέρους του αιτητή) στην άστηκη της σύμφυτης εξουσίας του Δικαστηρίου να επεκτείνει τη διαδικασία που προβλέπεται από τη Δ. 48 θ. 4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, είτε με την προσαγωγή απαντητικής μαρτυρίας ή, ακόμα, με την καταχώρηση απάντησης. Σε μεταγενέστερο στάδιο και πριν την ακρόαση, οι εφεσείοντες κατέθεσαν, χωρίς την άδεια του δικαστηρίου, αριθμό πρόσθετων

10

15

20

25

30

35

ενόρκων δηλώσεών οι οποίες αγνοήθηκαν κατά την αναθεώρηση του διατάγματος. Στο μεταξύ, οι εφεσείοντες υπέβαλαν αίτηση για την καταδίκη των εφεσιβλήτων για παρακοή του προσωρινού διατάγματος. Στο μεταξύ, οι 5 εφεσείοντες υπέβαλαν αίτηση για την καταδίκη των εφεσιβλήτων για παρακοή του προσωρινού διατάγματος η οποία έκκρεμούσε κατά την ορισθείσα ημέρα για την ακρόαση της αίτησης για την παράταση του προσωρινού διατάγματος. Οι εφεσείοντες ζήτησαν από το Δικαστήριο 10 να μη επιτρέψει στους εφεσίβλητους ν' ακουστούν μέχρις ότου κριθεί η αίτηση για ανυπακοή και αποκατασταθεί το κύρος του διατάγματος. Το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα και προχώρησε στην ακρόαση της αίτησης για την παράταση ή οριστικοποίηση του προσωρινού διατάγματος μέχρι την αποπεράτωση της δίκης. Κατά την 15 ακρόαση αντεξετάστηκαν τα πρόσωπα που είχαν προβεί σε ένορκες δηλώσεις. Το Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα των εφεσείωντων για την οριστικοποίηση του συντηρητικού διατάγματος.

20 Στην απόφαση του Δικαστηρίου διαπιστώνεται κατ' αρχήν ότι πράγματι οι εφεσίβλητοι είχαν προβεί σε απομίμηση του εμβλήματος των εμπορευμάτων των εφεσειόντων. Η διαπίστωση αυτή, όπως ορθά επισημαίνεται στην απόφαση, δε στοιχειοθετεί αφεαυτής και το αστικό αδίκημα της αντιποίησης (passing - off) και το δικαίωμα για την 25 παροχή θεραπείας. Απαιτείται επίσης η απόδειξη της φήμης των εμπορευμάτων (σε συσχετισμό με το έμβλημα και επακόλουθος δυσμενής επηρεασμός των συμφερόντων τους λόγω της απομίμησης του σήματός τους. Η απαίτηση 30 αυτή δεν ικανοποιήθηκε ούτε κατ' ελάχιστο από τη μαρτυρία της Α. Χατζηλοϊζου η οποία εστερείτο παντελώς προσωπικής γνώσης για τα γεγονότα για τα οποία κατέθεσε.

35 Η έφεση στρέφεται εναντίον όλων των αρνητικών για τους εφεσείοντες αποφάσεων που μνημονεύονται πιο πάνω. Η θέση τους συνοψίζεται ως εξής:

(α) Οι εφεσίβλητοι δεν έπρεπε να ακουστούν ενώ εκκρε-

μούσε η αίτηση για την τιμωρία τους για παρακοή του προσωρινού διατάγματος και πριν συμμορφωθούν με τις πρόνοιές του.

(β) Εσφαλμένα απορρίφθηκε το αίτημά τους για την προσαγωγή πρόσθετης μαρτυρίας. 5

(γ) Εσφαλμένα παραγνωρίστηκαν οι ένορκες δηλώσεις που καταχωρήθηκαν μεταγενέστερα υπό μορφή απαντητικής μαρτυρίας.

(δ) Η από φαση επί της ουσίας του αιτήματός τους είναι αφενός αντιφατική προς το εύρημα ότι οι εφεσίβλητοι είχαν προβεί σε απομίμηση των προϊόντων τους και, αφετέρου, ακροσφαλής γιατί παραγνωρίζει τη μαρτυρία της Α. Χατζηλοϊτζου. 10

Οι εφεσίβλητοι υποστήριξαν όλες τις αποφάσεις του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στην απουσία ουσιαστικής μαρτυρίας που να στοιχειοθετεί οποιαδήποτε σχέση μεταξύ των εμπορευμάτων των εφεσειόντων και της κυπριακής αγοράς, είτε λόγω της διεθνούς φήμης των εμπορευμάτων τους ή οποιασδήποτε εμπορικής συνάφειας με την κυπριακή αγορά. 15 20

Στη συνέχεια θα απαντήσουμε τα ερωτήματα που έχουν τεθεί στο εισαγωγικό μέρος της απόφασης στο πλαίσιο των γεγονότων που τα στοιχειοθετούν και τα περιορίζουν.

Η παρακοή διατάγματος δικαστηρίου δε συνεπάγεται αυτόματα και τη στέρηση του δικαιώματος ακρόασης του εν παρακοή διαδίκου σε παρεμπίπτουσα διαδικασία ή κατά την ακρόαση της υπόθεσης. Παρέχεται όμως διακριτική ευχέρεια στο δικαστήριο να μη επιτρέψει σε διάδικο που καταφρονεί διαταγή του δικαστηρίου ν' ακουστεί σ' άλλη διαδικασία από την υπόθεση που εκδηλώθηκε η ανυπακοή εφόσο κριθεί ότι η παρακοή του παρεμβάλλει εμπόδια στην απονομή της δικαιοσύνης. Αυτή είναι η αρχή η οποία προκύπτει για τις διαδικαστικές συνέπειες παρακοής από την απόφαση του Εφετείου στην *Antonis* 25 30

- Mouzouris & Another v. Xylophaghos Plantations Ltd.* (1977) 1 C.L.R. 287 και η οποία θεμελιώνεται στην απόφαση του Δικαστή Denning στη *Hadkinson v. Hadkinson* (1952) P. 285. Στη *Mouzouris* (ανωτέρω) κρίθηκε ότι η απόφαση στη *Theofylactos Mavrommatis & 2 Others v. Cyprus Hotels Co Ltd.* (1967) 1 C.L.R. 266 δε θεμελιώνει κανόνα απόλυτου αποκλεισμού του εν παρακοή διαδίκου από τη διαδικασία. Τις συνέπειες της παρακοής διατάγματος είχα την ευκαιρία να διερευνήσω σε δυο αποφάσεις του Δικαστηρίου, συγκεκριμένα στη *Smith v. Paphos Stone C. Estates Ltd. and Others* (1989) 1 Α.Α.Δ. (Ε) 499 και στη *Μαυρομμάτη και Άλλοι v. Δημοκρατίας* [Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις 228/88 και 284/88 (αναθεωρητική δικαιοδοσία), αποφασίστηκαν στις 6/12/90 και θα δημοσιευθούν στους τόμους (1990) 3 Α.Α.Δ.]. Επεσήμανα ότι στη *Hadkinson* (ανωτέρω), οι απόψεις που εκφράστηκαν από τα τρία μέλη του Δικαστηρίου δεν ήταν ταυτόσημες ως προς τις συνέπειες της παρακοής. Τα άλλα δυο μέλη του Δικαστηρίου (Romer, L.J., Somervell, L. J.), υιοθέτησαν αυστηρότερη προσέγγιση από το Denning, L.J., ως προς τις συνέπειες της ανυπακοής στο δικαίωμα ακρόασης του εν παρακοή διαδίκου σε μεταγενέστερη διαδικασία. Σύμφωνα με την απόφαση των άλλων δυο Δικαστών, η ανυπακοή συνεπάγεται κατά κανόνα στέρηση του δικαιώματος ακρόασης, υποκειμένου όμως σε τέσσερις εξαιρέσεις, μεταξύ των οποίων και η περίπτωση όπου ο διάδικος αμφισβητεί την εγκυρότητα του διατάγματος που κατά τεκμήριο ή ισχυρισμό παρήκουσε.

- Η μεταγενέστερη αγγλική νομολογία παρουσιάζει διακυμάνσεις ως προς τις συνθήκες κάτω από τις οποίες μπορεί διάδικος εν παρακοή να αποκλειστεί. [βλ. *Midland Bank Trust Co. Ltd. v. Green* [1979] 2 All E.R. 193; *Isaacs v. Robertson* [1984] 3 All E.R. 140 και *J (HD) v. J. (AM)* [1980] 1 All E.R. 156 (Sheldon J.)]. Ανεξάρτητα από τον κανόνα ο οποίος υιοθετείται για τις συνέπειες της παρακοής, κοινή είναι η θέση ότι μπορεί να επιτραπεί σε διάδικο εν παρακοή να ακουστεί σε διαδικασία που αποβλέπει στην ακύρωση του διατάγματος για παρακοή για το οποίο βαρύνεται ή κατηγορείται. Αυτό βεβαιώνει και η πρόσφα-

τη απόφαση του Εφετείου Γρηγορίου και Άλλοι v. Σταύρου και Άλλων (1992) 1 Α.Α.Δ 237, 249.

Άλλωστε, προσωρινό διάταγμα το οποίο εκδίδεται χωρίς προηγούμενη ειδοποίηση στον εναγόμενο, εκπνέει και χάνει την ισχύ του εκτός αν επικυρωθεί αφού ακουστεί και ο αντίδικος [άρθρο 9 (3) του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου - ΚΕΦ. 6]. Η έκδοση προσωρινού διατάγματος εξ πάρτε, συνιστά εξαιρετικό μέτρο εφόσο παρέχεται κατά παρέκκλιση του κανόνα της φυσικής δικαιοσύνης που αποκλείει την παροχή θεραπείας χωρίς την παροχή ευκαιρίας στον αντίδικο να ακουστεί. Η ισχύς διατάγματος, το οποίο εκδίδεται εξ πάρτε, δεν μπορεί να παρατείνεται για περισσότερο χρόνο απ' ότι είναι απόλυτα αναγκαίος για τη γνωστοποίηση του αιτήματος στον αντίδικο και την προετοιμασία της απάντησής του.

Η παράταση του διατάγματος μετά την ορισθείσα ημερομηνία ακρόασης, επιτρέπεται μόνο εφόσο τούτο κριθεί δικαιολογημένο από το δικαστήριο μετά την ακρόαση των διαδίκων [σχετική είναι και η απόφαση στην Αίτηση Αρ. 129/90, Χάρη Φεσσά, που αποφασίστηκε στις 8/9/90 και θα δημοσιευθεί στους τόμους (1990) 1 Α.Α.Δ.]. Η τεκμηρίωση των προϋποθέσεων για την παροχή ενδιάμεσης θεραπείας, βαρύνει τον αιτητή, όπως επιβάλλει η λογική του πράγματος και όπως επιτάσσει το άρθρο 9 (3) του ΚΕΦ. 6. Η έκδοση προσωρινού διατάγματος εξ πάρτε δεν παρέχει οποιοδήποτε ουσιαστικό ή δικονομικό πλεονέκτημα, στον αιτητή, ο οποίος βαρύνεται κατά την ακρόαση να τεκμηριώσει το αίτημά του για την παροχή θεραπείας.

Με τη διαπίστωση αυτή απαντάται και το δεύτερο ερώτημα το οποίο τίθεται προς επίλυση στην έφεση.

Το τρίτο θέμα που θα μας απασχολήσει, είναι η μαρτυρία που ο αιτητής μπορεί να επικαλεσθεί για την έκδοση συντηρητικού διατάγματος. Σύμφωνα με τις πρόνοιες της Δ. 48 θ. 1, θ. 2 και θ 3 και του τύπου ο οποίος επιβάλλεται για την υποβολή αίτησης εξ πάρτε (Τύπος 45) ή δια κλήσεως (Τύπος 46), τα γεγονότα τα οποία στηρίζουν την αίτη-

ση, όταν δεν καταφαίνονται από το φάκελο της υπόθεσης, αποκαλύπτονται σε ένορκη ομολογία ή ομολογίες που συνάπτονται στην αίτηση. Η παροχή ενδιάμεσης θεραπείας συναρτάται άμεσα και αποκλειστικά από τα γεγονότα που

5 τεκμηριώνουν το αίτημα. Στην *Kouppra and Another v. Vassiliades* (1981) 1 J.S.C. 120 (απόφαση Επαρχιακού Δικαστηρίου), κρίθηκε ότι η παροχή ενδιάμεσης θεραπείας αποτελεί εξαιρετικό μέτρο εφόσο παρέχεται έξω από το

10 καθιερωμένο πλαίσιο της δίκης· συνεπώς επιβάλλεται αυστηρή τήρηση των κανόνων που διέπουν την υποβολή του αιτήματος και την παροχή της θεραπείας. Έπεται ότι το νομικό βάθος της αίτησης πρέπει να προσδιορίζεται επακριβώς, όπως προβλέπεται από Δ. 48 θ. 1. Το ίδιο ισχύει

15 κατά μείζονα λόγο και για τα γεγονότα που θεμελιώνουν την αίτηση, η αποκάλυψη των οποίων επιβάλλεται με την ίδια αυστηρότητα από τις σχετικές διατάξεις της Δ. 48. Οι διαπιστώσεις αυτές οδηγούν στο συμπέρασμα ότι δεν είναι επιτρεπτή είτε η προσαγωγή πρόσθετης μαρτυρίας ή απαντητικής μαρτυρίας εκ μέρους του αιτητή.

20 Η προσέγγιση του Δικαστηρίου στην *Kouppra* (ανωτέρω) έτυχε της επιδοκίμασias του Εφετείου στη *Μαχλουζαρίδης v. Ιωαννίδη και Άλλων* [Πολιτική Έφεση Αρ. 7684, αποφασίστηκε στις 21/11/90 και θα δημοσιευθεί στους τόμους (1990) 1 Α.Α.Δ.]. Η απόρριψη της αίτησης

25 των εφεσειόντων για την προσαγωγή πρόσθετης μαρτυρίας, βρίσκει έρεισμα στις διατάξεις Δ. 48, καθώς και η παραγνώριση των ενόρκων δηλώσεων που κατατέθηκαν υπό μορφή απαντητικής μαρτυρίας.

Η μαρτυρία η οποία υποστηρίζει την αίτησή παρέχεται

30 με ένορκη δήλωση, όπως προβλέπεται στη Δ. 48. Η ένορκη δήλωση πρέπει να συνάδει με τους κανόνες που διέπουν τον καταρτισμό της και προβλέπονται στη Δ. 39. Ο ομνύων υπόκειται σε αντεξέταση εφόσο κρίνει τούτο αναγκαίο το Δικαστήριο ή κατόπιν αιτήσεως του αντιδίκου

35 (Δ. 39 θ. 1). Το περιεχόμενο της ένορκης δήλωσης πρέπει να έχει ως πηγή την προσωπική γνώση των γεγονότων από τον ομνύοντα· σε ενδιάμεσες αιτήσεις η ένορκη δήλωση μπορεί να αναφέρεται και σε γεγονότα για τα οποία

δεν έχει προσωπική γνώση ο μάρτυρας, νοουμένου ότι αποκαλύπτει την πηγή από την οποία αντλείται η πληροφορόφορή του. Το θέμα ρυθμίζεται από τις διατάξεις της Δ. 39 θ. 2, η οποία βασίζεται στους αγγλικούς Θεσμούς που ίσχυαν μέχρι το 1993. Η Αγγλική νομολογία, ερμηνευτική 5 των παλαιών Αγγλικών Θεσμών, υποστηρίζει ότι, ένορκη δήλωση η οποία δε βασίζεται σε γεγονότα για τα οποία ο καταθέτων έχει προσωπική γνώση και δεν αποκαλύπτει την πηγή πληροφοριών, είναι αντικανονική [βλ. *In re J.L. Young Manufacturing Company Limited* [1900] 2 Ch. 753, 10 C.A. και *Lumley v. Osborne* [1901] 1 K.B. 532]· ενώ ένορκη δήλωση η οποία βασίζεται σε πληροφορίες που παρέχονται από το δικηγόρο του διαδίκου, δε συνιστά μαρτυρία [*In re Palmes* [1901] W. N. 146. Βλ. επίσης *The Annual Practice* 1960, σσ. 922 μέχρι 923]. Η Δ. 39 θ. 2 αποτελεί 15 εξαίρεση από τον κανόνα που διέπει την απόδειξη γεγονότων, σύμφωνα με το δίκαιο της απόδειξης, που αποκλείει την εξ ακοής μαρτυρία. Όπως κάθε εξαίρεση από τον κανόνα και η εξαίρεση που προβλέπεται από τη Δ. 39 θ.2 συναρτάται με την τήρηση των προϋποθέσεων που τίθενται 20 για την επίκλησή της. Στην προκείμενη περίπτωση η ένορκη δήλωση η οποία στοιχειοθετεί την αίτηση, είναι πρόδηλα αντικανονική. Η πηγή προέλευσης των πληροφοριών της για τα ουσιώδη γεγονότα στα οποία αναφέρεται, όπως η φήμη και η εμπορική εύνοια που απολαμβάνουν τα 25 προϊόντα των εφεσειόντων στην τοπική αγορά και διεθνώς, καθώς και οι συνέπειες από τις ενέργειες των εφεσιβλήτων, δεν αποκαλύπτονται. Το κενό δεν πληρώνεται με την πίστη της ομνύουσας για την ορθότητα των αόριστων πληροφοριών της. 30

Διευκρινίζεται ότι δεν υπόκειται σε αναθεώρηση, σ' αυτή την έφεση, η έκδοση εξ πάρτε του προσωρινού διατάγματος που εκδόθηκε βάσει της ένορκης δήλωσης της υπαλλήλου του δικηγόρου των εφεσειόντων. Επισημαίνουμε όμως τις εγγενείς αδυναμίες της μαρτυρίας της οι 35 οποίες αποκαλύφθηκαν κατά την ακρόαση της αίτησης. Το Δικαστήριο ορθά έκρινε ότι, παρά την εμφανή απομίμηση των προϊόντων των εφεσειόντων από τους εφεσιβλήτους, δε θεμελιώθηκε ο δυσμενής επηρεασμός των συμφε-

- ρόντων τους ως συστατικό του αστικού αδικήματος, έστω στον περιορισμένο βαθμό που επιβάλλεται σε ενδιάμεση αίτηση, για να δικαιολογείται η παροχή θεραπείας [βλ. *Odysseos v. Pieris Estates and Others* (1982) 1 C.L.R. 557; 5 *Jonitexo Ltd v. Adidas* (1984) 1 C.L.R. 263; και *Τσολάκκης και Άλλη v. Στυλιανίδη* (1992) 1 Α.Α.Δ. 782.

- Εφόσον αμφισβητούνται τα γεγονότα τα οποία στοιχειοθετούν την αίτηση, επιβάλλεται η απόδειξή τους από το διάδικο ο οποίος φέρει το βάρος της απόδειξης, όπως ορίζεται στη Δ. 48 θ. 4. Το αποδεικτικό μέσο, όπως και σε κάθε άλλη περίπτωση που δε γίνεται πρόνοια περί του αντιθέτου, είναι η προφορική μαρτυρία, όπως αποφασίστηκε στην *Krashias Shoe Factory Limited, also trading as "K" Shoes v. Adidas Sportschuhfabriken Adi Dassler KG* 15 (1989) 1 Α.Α.Δ. (Ε) 750. Η μαρτυρία η οποία προσάγεται, πρέπει να είναι αποδεκτή βάσει του δικαίου της απόδειξης. Δεν περιορίζονται όμως οι μάρτυρες οι οποίοι μπορεί να κληθούν για να αποδείξουν τα αμφισβητούμενα γεγονότα σ' εκείνο ή εκείνους που κατέθεσαν ένορκη 20 δήλωση. Μόνο μαρτυρία παραδεκτή κατά τους κανόνες της απόδειξης μπορεί να θεμελιώσει τα αμφισβητούμενα γεγονότα για την παροχή ενδιάμεσης θεραπείας [η απόφαση στη *Stylianou v. Stylianou* (1988) 1 C.L.R. 520 κατατείνει προς την ίδια κατεύθυνση όπως και η *Krashias* ως 25 προς την ερμηνεία της Δ. 48 θ. 4].

- Υπό το πρίσμα ανωτέρω, το αίτημα των εφεσειόντων για παροχή ενδιάμεσης θεραπείας, παρέμεινε μετέωρο ενόψει της απουσίας παραδεκτής μαρτυρίας για την απόδειξη των αμφισβητούμενων γεγονότων, διαπίστωση που καθιστά την έφεση απορριπτή. 30

- Πριν τελειώσουμε, θέλουμε να επισύρουμε την προσοχή σε μια απαράδεκτη τακτική. Παρά την επιμονή των εφεσειόντων στην εξασφάλιση επειγόντως ενδιάμεσης θεραπείας, παρέλειψαν να προωθήσουν την εκδίκαση της υπόθεσης, παραλείποντας μέχρι και την ακρόαση της έφεσης, 35 τριτάμισυ περίπου χρόνια μετά την αγωγή, να καταχωρήσουν την έκθεση με την απαίτησή τους. Θέλουμε να τονί-

σουμε ότι η παροχή ενδιάμεσης θεραπείας δεν είναι αυτοσκοπός αλλά μέτρο συνυφασμένο με την πιθανότητα εξασφάλισης ανάλογης θεραπείας κατά τη δίκη. Η δίκη είναι η καθιερωμένη διαδικασία για τον καθορισμό και διακήρυξη των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των διαδίκων. 5 Το κύριο έρεισμα για την παροχή προσωρινής θεραπείας είναι η αντικειμενική αδυναμία της άμεσης διεξαγωγής της δίκης. Επομένως βαρύνεται ο διάδικος που την επιδιώκει να προλειάνει, το ταχύτερο, το έδαφος για την εκ- 10 δίκαση της υπόθεσης.

*Η έφεση απορρίπτεται με
έξοδα υπέρ των εφεσιβλήτων.*